

BOEM@

REVISTĂ DE LITERATURĂ ȘI ARTĂ - ISSN: 2066-0154
Octombrie 2017 (Anul IX) Nr. 104 (10/2017)

Ionuț CARAGEA

Insula lui Ovidiu*

poem inspirat din legenda Insulei lui Ovidiu

dacă vrei să știi
ce înseamnă singurătatea
gândește-te la Ovidiu
și la petecul lui de pământ calcaros
înconjurat de apa lacului Siutghiol

gândește-te la omul care privea cerul
și atingea norii cu degetele
încercând să-i aducă mai aproape de el
încât să fie trepte către templul zeilor
și să afle direct din gura lui Jupiter
de ce trebuia să îndure exilul

gândește-te cum implora pescărușii
care plonjau după hrană

în dâra de spumă din spatele
corăbiilor care traversau lacul:

„- nu mă luați și pe mine
cu voi până la Mediterana?”

dar pescărușii se așezau pe catarge
și îl priveau ca pe un frate de-al lor
cu aripile frânte
de care trebuiau să se despartă
fără să scoată un țipăt

gândește-te la brațele lui cum trăgeau
neputincioase la ramele unei corăbii imagine
sau la sufletul lui care încerca să sufle în pânze
zadarnic efort și sufletul rămânea atât de singur
încât nu mai știa pe ce lume se află
oare insula era purgatoriul
în care trebuia să se curețe de toate
păcatele sale?

gândește-te cum vorbea cu peștii bătrâni
pe care-i hrănea cu firimituri de pâine
despre inima lui pe care timpul
o curățase de solzi
și o lăsase să bată pe țărmul amintirilor
tot mai erodat de ambiguități
și lacune

gândește-te la poemele lui triste
scrijelite pe scoarța sălciilor plângătoare
sau pe scoarța stejarului bătrân
din fața colibei din chirpici
în care își ducea veacul

gândește-te la crivățul iernii
și la salbele de lacrimi înghețate
dăruite zeilor în schimbul unor cuvinte
care să-i aline dorul de casă

gândește-te la hainele lui ponosite
impregnate cu mirosul puternic de baltă
sau cu fumul de bălegar
unde erau mantiile lui curate și elegante?

unde erau băile romane
calde și pline de flori?
toate drumurile trebuiau să ducă la Roma
dar pașii lui Ovidiu se pierdeau pe o insulă
pustie
poetul desena cu un băț de stuf pe nisipul
umed
chipul soției sale, Fabia
chipul fiicei sale, Perilla
chipurile tuturor rudelor și prietenilor
apoi îi îmbrățișa pe toți cu un oftat îndelung
și rămânea doar cu cochilii de melci în palme
un șarpe se ivea dintre pietre
și-l ispitesea să se aventureze
în adâncul apelor

nu greșise cu nimic
doar văzuse ceva ce nu ar fi trebuit să vadă
ceva care l-a inspirat să scrie
și să ia atitudine
împotriva unor acțiuni imorale
așa a devenit proscris
în afara legii

și câte scrisori i-a trimis lui Augustus
și câte scrisori i-a trimis lui Tiberius
degeaba dacă împărații aveau
inima de piatră

poetul a murit la Tomis
unde a fost și înmormântat
acum statuia lui de bronz ne privește meditativ
din fața muzeului de istorie
din Constanța
mulți trec pe lângă ea
fără să știe că Publius Ovidius Naso
a fost poetul roman care a devenit
poetul Daciei Pontice
poetul care a scris în limba geto-dacilor
contopindu-și sufletul
cu cel al înaintașilor noștri

gândește-te, gândește-te
și iar gândește-te
2000 de ani au trecut
de la ultimii pași ai poetului
pe acel petec de pământ calcaros
înconjurat de apa lacului Siutghiol

iar dacă nu mă crezi
poți merge și tu pe insula lui Ovidiu
iar când valurile vor mângâia țărmul
vei auzi Tristele și Ponticele

*Poem dedicat marelui poet latin Publius Ovidius Naso la împlinirea a 2060 de ani de la naștere și a 2000 de ani de la moarte.

